

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 925/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Страхиња Бегенишић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Београд, Огранак ТЕНТ Београд – Обреновац, са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из Панчева, ради накнаде штете због неисплаћеног дела зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3320/23 од 01.02.2024. године у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3320/23 од 01.02.2024. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3320/23 од 01.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3320/23 од 01.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Обреновцу П1 115/21 од 08.03.2023. године којим је обавезан тужени да исплати на име накнаде штете – исплате увећане зараде због немогућности коришћења дневног одмора током рада за период од априла месеца 2016. године закључно са јануаром 2019. године, тужиоцу АА износ од 148.604,79 динара и тужиоцу ББ износ од 151.520,41 динар у појединачним месечним износима наведеним у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ за период ближе наведен у изреци пресуде и обавезан тужени да на име трошкова парничног поступка тужиоцима солидарно исплати износ од 217.134,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете до које је дошло због немогућности коришћења дневног одмора током рада у утуженом периоду. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер питање накнаде материјалне штете до које је дошло због немогућности коришћења дневног одмора током рада зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужени је уз ревизију приложио пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 3319/23 од 22.11.2023. године, указујући да је том пресудом донета другачија одлука, односно одбијен захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада исплати накнаду материјалне штете, као и пресуду Врховног касационог суда Рев2 3899/2019 од 19.02.2020. године, међутим, наведене пресуде по оцени Врховног суда не указују на другачију судску праксу. Наиме, из приложених пресуда произлази да, иако је у тим парницама предмет спора била накнада материјалне штете због немогућности коришћења дневног одмора током рада, чињенично стање није исто, односно у тим предметима тужиоци су обављали послове различите врсте од послова које обављају тужиоци у овом спору, те су тужиоци у овом спору доказали да је за њихова радна места процес рада такав да они нису у могућности да без опасности по несметан процес рада напуштају своје радно место и прекину рад.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбени захтев се односи на потраживање у новцу па се, па имајући у виду правну природу спора дозвољеност ревизије цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба је поднета 08.02.2019. године када је средњи курс НБС за евро био 118,3565 динара, па по том курсу вредност предмета спора побијеног дела за тужиоца АА износи 1.255,87 евра, а за тужиоца ББ 1.280,20 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

По оцени Врховног суда трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ревизијског поступка, због чега је применом члана 154. ЗПП одбијен захтев тужилаца за накнаду тих трошкова, као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија

Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић